

VERLOREN BLOEDBAND

In naam van Johanna

VERLOREN BLOEDBAND

In naam
van Johanna

Cozy Crime Novel

Rensje Derriks

Crime novel

COLOFON

© 2024 Rensje Derriks

Auteur: Rensje Derriks

Uitgeverij: www.bookmundo.com

Omslagontwerp: © 2024 Rensje Derriks

Redactie en binnenwerk: Rensje Derriks/Proeflezers

ISBN 9789403764696

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch, AI of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Website: <https://boekschrijver.com>

Familie is voor eeuwig verbonden

*Elke familie heeft een geschiedenis
Uw familieverhaal, mooi of traumatisch,
Kan op u van invloed zijn
Probeer het altijd ten goede te keren.*

VOORWOORD

Wanneer Anna Beatrice Carola op zoek gaat naar haar zus heeft zij nog geen idee hoe dit haar leven op zijn kop gaat zetten.

Anna is nuchter, meelevend en een regelaar.
Ze is wijs genoeg om zich niet mee te laten slepen met de emoties van haar zussen.

Ze wil de waarheid achter de dood van haar biologische moeder achterhalen maar dat betekent dat ze, met gevaar voor eigen leven, onderzoek doet naar de bewijzen.
Gelukkig weet één zus de weg in deze wereld en is de ander slim genoeg om de uitweg te vinden uit die gevaarlijke onderwereld.

Dit boek heb ik digitaal ingevoerd via bookmundo.com (v.h. mijnbesteller.nl) en via hen heb ik het uitgegeven.
Mijn dank gaat uit naar mijn man Ernst en mijn dochter Zoey, die mij de ruimte hebben gelaten om te kunnen schrijven, ondanks de drukke werkzaamheden in ons bedrijf.
Ook gaat mijn dank uit naar mijn proeflezers want zij hebben mij geholpen het verhaal zo goed mogelijk op papier te zetten.

Ik wens u veel leesplezier met mijn tweede boek.

Rensje Derriks
Swolgen, 01-12-2024

Inhoudsopgave

PROLOOG VERLEDEN.....	11
-I- HEDEN	14
-II-	34
-III-.....	52
-IV-.....	64
-V-	76
-VI-.....	85
-VII-	101
-VIII-.....	115
-IX-	131
-X-.....	146
-XI-	156
-XII-.....	168
-XIII-.....	177
-XIV-	186
-XV	194
-XVI-.....	204
-XVII-.....	220
EPILOOG.....	230
MOEDERLIEFDE	235

PROLOOG VERLEDEN

Op de hoge brug waaide het flink maar Johanna voelde het niet eens. De wind trok aan haar dunne jas die niet dicht kon door haar dikke buik.

Vanbinnen voelde ze zich al heel lang dood en ze verlangde naar de rust in haar lijf en leden.

Het leven was de laatste maanden te zwaar geworden waarbij ze zich verschrikkelijk veel zorgen had gemaakt om de kleine. Ze was alles verloren wat ze liefhad. Geen familie meer, geen man en geen baan meer. Zonder geld en een dak boven haar hoofd wist ze niet meer hoe ze verder moest, hoe ze zich hier nog kon uitvechten. Ze had ook geen enkele kracht meer om te vechten.

Het verkeer raasde langs haar heen maar ze zag alleen nog het water onder de brug dat vriendelijk en uitnodigend heen en weer klotste.

Het ongeboren kind in haar schopte flink maar ze schonk er geen enkele aandacht meer aan. Ze voelde zich alleen nog heel licht in haar hoofd en was in een apathische roes beland waarbij ze niets meer in zich op kon nemen.

Vanaf het begin dat ze het kind had gevoeld, had het ontzettend veel bewogen in haar buik. Dan schopte het tegen haar ribben en dan weer tegen haar blaas. De energie die het drukke kind tentoonspreidde kostte haar zelf te veel kracht.

Haar kind zou op de koude en natte straat geboren worden want ze had al maanden geen dak boven haar hoofd gehad. Ze sliep in een portiek of onder het treinviaduct of liep de hele nacht door de straten als de slaap niet wilde komen.

Doodmoe drukte ze haar hoofd tegen een spijl van de hoge brug en voelde het koude staal dat haar verhitte voorhoofd even afkoelde.

Ze had nu al een paar dagen niets gegeten en de honger knaagde fel.

De halve hamburger en lege boterham die ze de laatste keren gegeten had waren niet toereikend voor haar en haar kind. Het was moeilijk om aan voedsel te komen nu de terrassen niet meer open waren. Er stonden geen restantjes eten meer op de tafels en in de vuilnisbakken vond ze te weinig om van te eten. Maar ondanks dat er weinig voedsel beschikbaar was, was het kind in haar buik flink gegroeid de laatste weken. Haar buik voelde verschrikkelijk opgezwollen en zat Johanna in de weg bij het slapen op straat.

Even drukte Johanna haar hand tegen haar buik en fluisterde zacht: "Het komt goed, schatje. Straks hebben we geen honger meer."

Ze staaarde in de diepe afgrond en het water onderaan de brug leek haar te roepen.

"Kom maar. Hier is geen pijn en geen honger meer."

Even sloot ze haar ogen en probeerde haar tranen te onderdrukken. Toch voelde ze haar wangen nat worden en werd haar blik wazig door het zoute vocht.

Huilen kost energie en dat had ze niet meer maar de tranen bleven vloeien.

Vanbinnen was ze leeg en haar ledematen voelde slap aan. Met veel moeite trok ze haar lichaam voort.

Ze wist niet meer hoe en wanneer ze op de reling terecht was gekomen. Ze haalde een paar keer diep adem en sloot haar ogen.

"Kom maar." Riep het water. "Hier voel je niets meer."

Nog eenmaal haalde ze heel diep adem.

Ze liet de spijl van de brug los, ademde uit en liet zich vallen.

-I- HEDEN

Johanna hoorde de slaapkamerdeur niet open en dicht gaan. In gedachte was ze niet in het heden, niet in haar eigen woonkamer, maar vijfentwintig jaar terug in de tijd. De periode waarin ze op een verschrikkelijk dieptepunt van haar leven zat. Hoewel het nu iets beter ging, was dat toch het moment waarop haar leven anders had kunnen verlopen.

Het was vandaag de dag waarop ze, zoals elk jaar, terughadert aan haar leven dat er toen heel anders uitzag. Ze was zichzelf toen bijna kwijtgeraakt en ook haar ongebooren kind.

Dankzij een opletten wandelaar was ze gered. Op dat moment kon ze de man daarvoor niet dankbaar zijn.

Maar gelukkig had ze haar leven na jaren weer op de rails gekregen. Haar kind had ze nooit gezien want ze hadden haar (of hem) na de geboorte afgenomen.

Ze had ook nooit geweten of het nou een jongetje of meisje was geweest.

Wel wist ze dat het kind gezond op de wereld was gezet tijdens een keizerssnee, die ze had gehad. Dat had de verpleegkundige, die haar toen bijstond, haar vertelt. Maar de verpleegkundige had nooit willen vertellen wat het was geworden. Volgens de arts in het ziekenhuis zou het beter zijn geweest voor haar om deze bevalling achter zich te laten en vergeten dat ze een kind had gebaard. Maar hij had geen moederhart gehad en wist niet hoe het aanvoelde om een kind te verliezen dat je negen maanden bij je had gedragen. Haar hart huilde elk jaar, en eigenlijk elke dag, weer om dit verlies. Met gesloten ogen zat ze, diep in gedachte verzonken, aan de eettafel en speelde gedachteloos met haar pen.

Ze schrok op toen ze een hand op haar schouder voelde.

"Waar zit je met je gedachte, lief?"

Met roodomrande ogen keek Johanna naar de man voor haar. De man waar haar hele hart naar uit ging.

Henk leerde ze enkele jaren terug kennen en hij was haar grote liefde. Elk jaar weer probeerde hij haar door deze zware periode heen te krijgen. Ze hoefde hem niet aan deze zware dag in haar leven te herinneren. Nooit vergat hij dat deze dag voor haar een zware dag was. Ze was hem dankbaar dat hij dan altijd rekening met haar hield.

Hij schudde zijn hoofd en zei:

"Zeg maar niets. Het is de geboortedag, nietwaar?"

Ze knikte en zuchtte diep.

"Wil je alleen zijn? Of ga je lekker even mee naar buiten? Om je hoofd leeg maken of zo?"

"Nee, dank je. Ik blijf vandaag liever binnen. Ik heb totaal geen behoefte aan andere mensen om me heen."

"Blijf dan maar lekker zitten."

Zuchtend keek hij op de klok. Hij had een gat in de dag geslapen. Het feest gisteravond was ook wel erg heftig geweest.

"Het is al ver voorbij lunchtijd en ik ga ervan uit dat je nog niets gegeten hebt. Ik zal wat klaar maken."

Ze glimlachte voorzichtig.

Hij kende haar beter dan wie dan ook. Ze vergat namelijk te eten als ze druk bezig was.

Henk liep naar de open keuken en zette vast een ketel met water op voor een kopje thee. Hij haalde twee borden uit de kast en het brood uit de trommel.

Johanna kwam bij hem staan en leunde met haar linker heup tegen het aanrechtblad. Ze zag dat zijn ogen bloeedoorlopen waren van de zware nacht. Zijn grijze haar zat door de war en zij moest de neiging onderdrukken om haar hand door zijn haar te halen. Hij hield er niet van als ze hem probeerde te corrigeren alsof hij een klein kind was.

"Dank je wel dat je me vanochtend beschermdte tegen Marcello."

"Ik weet dat hij erg onredelijk kan zijn maar jij kan ook soms iemands bloed onder de nagels vandaan halen, lieverd."

Schuldbewust staarde ze naar de keukenvloer.

"Deze vloer mocht wel eens gedweild worden," bedacht ze.

Om Henk niet meer te herinneren aan het voorval van vanochtend stapte ze over op een ander onderwerp.

“Ik ben van de week bij Tanja geweest. Je weet wel, mijn hulpverlener.”

Henk knikte maar ging onverstoorbaar door met waar hij mee bezig was. Hij was met een knorrende maag wakker geworden en snakte naar een boterham.

“Ik moet van haar mijn levensverhaal op papier zetten. Volgens haar kan ik dan alles beter verwerken. Maar volgens mij heb ik het allemaal al wel een beetje verwerkt.”

“Ik denk dat er nog heel wat verdriet bij je zit. Dat moet je toch eens loslaten. Als schrijven daarmee helpt moet je dat maar doen.” Johanna keek door het keukenraam naar buiten en probeerde haar gevoelens op een rijtje te zetten.

Weer knikte Henk en hij hoorde weer die diepe machteloze zucht.

"Ze dacht dat jij me geslagen had vorige week," zei ze. "En hoewel ik het ontkende zag ik aan haar gezicht dat ze met niet geloofde. Alhoewel ze zei dat ze me wel op mijn woord geloofde."

Heel even bleef het mes boven de boterham stilhangen en nadat hij de boterhammen had doorgesneden, draaide Henk zich naar haar toe.

"Waarom doe je dan gewoon geen aangifte!?"

Henk zei het dan wel maar hij wist dat ze dat niet zou doen, al was het om hem te beschermen. En het zou er voor hem niet goed uitzien als Marcello ervoor werd beschuldigd en opgepakt. Hij wist dat hij daarvoor zou moeten bloeden en dat wist Johanna ook.

Johanna schudde haar hoofd.

"Nee. Vorige keer geloofde ze me daar ook niet. En zolang ik niets kan bewijzen ga ik niet naar het politiebureau."

Henk trok haar tegen zich aan en pakte haar stevig beet. Hij legde zijn voorhoofd op haar kruin en kreunde zacht.

"Sorry, dat ik je hierin meegesleept hebt. Misschien moeten we gewoon afstand nemen van elkaar en elkaar niet meer zien."

Ze hadden het daar al eens eerder over gehad maar beiden hielden te veel van elkaar om de ander los te laten.

"Blijf bij me! Ik kan er niet tegen om nog iemand te verliezen." Zei ze zacht.

Zo bleven ze nog een tijdje staan en toen rechtte Henk zijn rug en pakte de borden met boterhammen van de aanrecht en liep naar de eettafel. Met ingehouden adem keek Johanna toe hoe hij keek naar haar vol gekladderde papieren, die op de eettafel lagen.

Maar Henk schoof ze, blindelings, opzij. Opgelucht haalde ze weer adem.

Henk hoefde het niet te lezen wat Johanna had geschreven want hij wist al wat erop stond. Johanna had hem haar levensverhaal ooit eens verteld en het deed hem veel pijn dat zij in haar leven zoveel verdriet had meegemaakt. En door zijn schuld zat ze nu weer diep in de penarie. Hij voelde zich schuldig maar kon niet veel aan hun situatie veranderen.

"Ik ben begonnen mijn levensverhaal op papier te zetten maar vind het erg moeilijk om de juiste woorden te vinden."

Henk legde zijn hand op haar smalle hand die koud aanvoelde.

"Neem de tijd, lieverd. De woorden komen vanzelf"

Johanna knikte maar diep in haar twijfelde ze of het haar wel zou lukken.

Henk legde zijn handpalm tegen haar wang en streelde de blauwe plekken, die nu alle kleuren van de regenboog hadden.

"Sorry." Zei hij zachtjes.

"Niet doen. Ik heb er zelf om gevraagd. Speel je met vuur dan kun je je verbranden."

Henk had al snel begrepen dat onder haar zachte uiterlijk een harde tante school. Ze was soms verschrikkelijk eigengereid en erg koppig.

Als ze iets in haar hoofd haalde dan kreeg je dat er niet zomaar uit. Zoals zij zich stellig had voorgenomen hem te helpen om zijn foute vrienden eigenhandig uit zijn leven te krijgen. Maar ze wist ook dat hij in de macht was van deze criminelen die nergens voor terug deinsden. Hoe vaak hij haar ook waarschuwde voor deze

nietsontziende gasten, zij sloeg zijn raad steeds in de wind. Ze was te vastberaden om een uitweg te vinden voor hem.

Om haar te beschermen zou hij eigenlijk bij haar weg moeten gaan, haar vergeten maar hij kon niet zonder haar. En zij wilde ook niet zonder hem.

Ze namen naast elkaar plaats aan de eettafel en in stilte aten zij hun broodje. Johanna dacht aan haar onbekende kind en feliciteerde hem of haar in gedachte. Haar moederhart hilde omdat ze begreep dat ze haar kind nooit zou zien. Het was al zolang geleden. Als haar kind het echt had gewild dan had zij of hij allang naar haar gezocht.

Henk zijn gedachte was alleen maar bij het uitbundige feest van gisteravond en vroeg zich een beetje schuldig af of hij wel echt zijn maten zou willen verlaten voor Johanna. Zonder deze mannen zou zijn leven er heel anders uitzien en zou hij minder geld te besteden hebben. Hoe zouden ze dan met zijn tweeën kunnen overleven? Van haar salaris alleen konden ze echt niet rondkomen. Hij zou echt niet kunnen zonder de luxe die hij zich nu kon veroorloven.

Na de lunch deden ze samen de afwas en werd er nog steeds geen woord gesproken. Beiden zaten met hun gedachten op een andere plek dan bij elkaar.

Henk merkte op dat Johanna vandaag wel heel erg onrustig was maar weet dat aan de datum. Het was namelijk vandaag precies 25 jaar geleden dat ze bevallen was van een baby. Een baby die na de geboorte van haar was weggenomen. Ze was toen door de raad van kinderbescherming uit de ouderlijke macht gezet en had haar kind, na de bevalling, nooit mogen zien.

Op deze dag had ze het dus elk jaar erg moeilijk en dan wilde ze het liefst alleen zijn. Hij had zelf geen kinderen gehad en wilde haar best wel begrijpen maar vond in zijn hart dat ze gewoon meer moest genieten van haar eigen leven.

“Wanneer zou ze dit nu eens allemaal achter zich laten en gewoon weer gaan genieten van het leven.” Dacht hij bij zichzelf.

Maar hij zou dat nooit tegen haar zeggen want dat zou ze hem nooit vergeven.

Johanna zag dat Henk haar aan zat te staren en voelde zich een beetje ongemakkelijk onder zijn blik. Ze moest het hem vertellen wat ze vannacht gedaan had maar als hij te veel wist dan was hij weer te chantabel, wist ze. Aan de ene kant wilde hij met haar verder maar aan de andere, begreep ze, wilde hij zijn maten ook niet loslaten. Maar als ze verder met hem wilde dan moest hij zijn criminele vrienden uit zijn leven bannen. Ze kon zo niet verder leven en had besloten de keus niet aan hem te laten maar er alles aan te doen om straks een rustiger leven op te bouwen.

Henk mocht dus niet weten wat ze gedaan had. Hij had het al verschrikkelijk gevonden dat ze van de week ruzie had gemaakt met Marcello, de bendeleider.

Johanna vocht als een leeuwin om Henk uit de klauwen van deze criminele groep te krijgen maar ze begreep dat dat haar ook wel heel wat ellende zou bezorgen.

Hopelijk zouden ze over een niet zo lange tijd in rustig vaarwater terecht komen wanneer Marcello achter slot en grendel zou zitten. Dan zou Henk alleen maar blij zijn met de stappen die zij had ondernomen.

Johanna had, naar aanleiding van haar gesprek met Tanja, voor zichzelf besloten dat ze, naast haar levensverhaal ook haar getuigenissen zou op schrijven en deze beiden bij Tanja inleveren. Als haar nu iets zou overkomen dan had ze in ieder geval iets op papier gezet. Zoals wie er bij de groep van Marcello hoorde en wat ze de laatste maanden hadden uitgespookt.

Er liep een koude rilling over haar ruggengraad en de angst, om wat er met haar kon gebeuren, sloeg haar om het hart.

Had ze er wel goed aan gedaan om de spullen van Marcello te ontvreemden?

Alhoewel ze het niet echt ontvreemd had, want het pistool van Marcello lag nog steeds in zijn eigen huis. Alleen niet op de plek waar hij het één, twee, drie zou kunnen vinden.

Gisteravond hadden ze een uitbundig feest gehad bij Marcello thuis. En hoewel Marcello haar totaal niet mocht, kon hij niet om haar heen toen Henk haar had meegenomen.

De groep had die week een flinke buit binnengehaald bij een fliitskraak. Maar helaas, had Johanna begrepen, was er daarbij ook een dode gevallen en dat was niet de eerste keer geweest.

Maar niemand van de groep was er echt rouwig om geweest en dus had Marcello een uitbundig feest gegeven met veel drank en drugs. Johanna vond het maar niets al die drank en drugs maar ze zag dat Marcello haar steeds argwanend in de gaten hield.

Om maar niet al te veel op te vallen deed ze alsof ze met alles meedeed. Maar als ze dacht dat niemand keek verdween de alcohol snel in de gootsteen of in die enorme plantenbak die in de hoek van de kamer stond.

Tegen de ochtend lag iedereen laveloos en stoned in en om het huis. Tijdens het feest waren de ene na de andere bravoure praatjes naar boven gekomen. Johanna had verbijsterd toegekeken dat sommige er maar wat trots op waren wat ze uitgespookt hadden.

Ze hadden ingebroken of mensen bedreigd en haar buurman Hans was zelfs aan het pochen over hun laatste vette buit. Hij had smuilend gezegd dat die ene vent bij hun laatste overval niet eens een kogel kon opvangen.

Ze begreep dat hij wel de meest agressieve van het stel was maar ook Marcello kon er wat van. Hij had die nachts nog met een pistool staan zwaaien om iedereen te imponeren met zijn agressieve gedrag. Hans had er hard om moeten lachen en riep nog dat het pistool een kogel mistte en dat deze bij die vent van de bank was achtergebleven.

Johanna zag dat Henk schaapachtig meelachte maar als hij naar haar keek las zij berouw in zijn ogen.

Tijdens het zwaaien met het pistool had Marcello vooral haar extra lang met een waarschuwend blik aangekeken. Ze was vreselijk bang voor hem maar probeerde net te doen alsof ze niet had gezien dat hij naar haar keek. Ze acteerde als een Oscar-winnende actrice dat ze flink kachel was en lalde vrolijk mee met Henk. Marcello

vernauwde zijn ogen toen ze niet reageerde op zijn intimidatie maar draaide zich daarna toch maar van haar af.

Ze was de enige die nog nuchter en helder van geest was toen het feest in de kleine uurtjes langzaam stilviel. De laatste paar uur had ze zich rustig in een hoekje van het raamkozijn teruggetrokken om niet op te vallen. Johanna keek naar buiten, naar de sterren die nu langzaam vervaagden.

De zon zou over niet zo'n lange tijd weer opkomen en eigenlijk verlangde ze naar haar eigen gezellige huisje. Ze zag dat Henk nog steeds van de wereld was en hij kon haar dus nog niet naar huis brengen.

Ze wilde hem liever ook niet hier alleen achterlaten.

Ze stond op en zwierf door het huis terwijl ze over allerlei mensen heenstapte die niet eens merkten dat zij er rondliep.

Op de salontafel lagen enkele lege en halfvolle zakjes drugs en diverse bundeltjes geld. Ernaast lag onbeheerd het pistool van Marcello.

Johanna keek er even naar, maar draaide zich om en liep naar de keuken voor een glaasje water.

In de keuken stond ze stil door het raam te kijken en dronk haar glas water leeg. En langzaam kwam er toen een vastberadenheid over haar.

Marcello zou Henk en haar nooit levend laten wegkomen uit deze organisatie, begreep ze nu wel ondertussen. Als ze eruit wilde stappen dan moesten ze het misschien wel met hun leven bekopen. Ze dacht terug aan het moment, vijfentwintig jaar terug, toen ze op het punt had gestaan om uit het leven te stappen en daardoor bijna haar baby erin had meegenomen.

“Nee, Ik ben niet meer bang voor de dood. Ik ben meer bang om zo verder te leven” bedacht ze.

Het schuldgevoel over haar zelfmoordpoging, waarbij ze bijna haar kind had vermoord, droeg ze altijd bij zich en dat gevoel zou nooit meer verdwijnen.

Ze bleef dat haar leven lang met zich meedragen. En elk jaar werd dit schuldbesef zwaarder en zwaarder.

Misschien zou ze haar schuldgevoel hierbij kunnen inleveren door te zorgen dat deze criminelen achter slot en grendel zouden verdwijnen.

Dan had ze in ieder geval toch nog iets goeds gedaan in dit leven.

Ze liep terug naar de kamer en keek om zich heen. Iemand snurkte heel hard en pufte bij zijn uitademing. Voor de rest was het stil. Er was nog niemand wakker maar ze hoorde wel iemand kreunen. Ze begreep dat ze nu snel moest reageren want het zou niet lang duren voordat de één na de ander weer bij zou komen. Ze pakte dus snel van de salontafel twee kleine zakjes, waar nog wat drugs inzat en 2 bundeltjes met geld. Bij het pistool twijfelde ze even maar toen pakte ze het resoluut op.

De zon stond al ver boven de horizon toen er langzaam weer leven in de gasten kwam. Ze vertrokken één voor één met een flinke kater naar huis om daar verder hun roes uit te slapen. Om geen argwaan te wekken bleef Johanna met haar hoofd in haar handen op de grond zitten, naast Henk, en kreunde alsof ze nog steeds bezopen was.

Ze voelde hoe Henk haar oppakte.

"Kom schat, we gaan naar huis." Zijn stem klonk rauw van de drank. Ze gromde maar, als een soort van antwoord maar durfde hem niet rechtstreeks aan te kijken. Hij had het namelijk altijd zo gauw door als ze niet oprecht was.

Op dat moment hoorde ze Marcello in de huiskamer hard brullend schreeuwen en de angst greep haar bij de keel. Dit was het moment waar het ging om wie de sterkste zou zijn.

Natuurlijk stormde Marcello meteen op haar af want alleen zij was degene geweest die ooit tegen hem in had durven gaan.

"Waar is het?" Schreeuwde hij tegen haar en pakte haar ruw bij de bovenarm. Ze kreunde hard en sloeg haar handen voor haar oren.

"Zachtjes" zei ze kreunend. "Oh, mijn hoofd..."

Ze probeerde te doen alsof ze zich verschrikkelijk ziek voelde van de drank en gelukkig zag ze erg wit om haar neus. Maar dat was meer van de angst.

"Wat is er?" Vroeg Henk schor. "Wat ben je kwijt?"

"Mijn pistool! Mijn pistool is weg! Iemand heeft het gejat en ik verdenk jou ervan!"

Dreigend stond Marcello tegenover haar en ze kromp ineem. Hij wilde haar arm beet pakken en in haar gezicht slaan. Net als hij vorige week ook had gedaan toen ze ruzie met hem had gemaakt. Ze had toen geëist dat hij Henk losliet en hem niet meer meenam op rooftocht.

Hij had haar heel hard uitgelachen en zij was daarop verschrikkelijk boos geworden. Maar niemand had Marcello ooit tegengesproken en al helemaal niet ruzie met hem gezocht. Want als je dat zou doen dan wist je dat je ervoor zou moeten boeten.

Dus had hij haar hardhandig een paar klappen verkocht en haar bij de keel gegrepen en haar toegesnuwd dat ze zich niet met zijn bende moest bemoeien. Henk had erbij gestaan en toen niets gezegd en haar alleen hoofdschuddend aangekeken.

Maar gelukkig kwam Henk nu wel tussenbeide want hij zag ook wel in dat Johanna niet in staat was zichzelf te verdedigen.

"Marcello, je ziet toch dat ze nog steeds bezopen is. Misschien heeft iemand anders hem wel gejat. Waar zou Johanna hem in godsnaam moeten laten? In haar BH of zo?"

Marcello vertrouwde haar duidelijk voor geen meter en eiste dus dat ze haar BH uittrok om te bewijzen dat ze hem niet onder haar kleren had zitten.

De handen van Marcello gleden tergend langzaam onder haar shirt, in haar broek en over haar hele lichaam. Ze voelde zijn vieze dikke vingers haar aftasten terwijl hij haar onderzoekend bleef aankijken. En hoewel ze van binnen duizend doden stierf, probeerde ze te doen alsof ze nog te dronken was om er wat van te vinden.

Ze probeerde daarbij ook nog de blikken van de andere aanwezigen, die halfdronken en met lodderige ogen de situatie aanschouwden, te negeren.

“Ja, ze had dit jaar die gouden Oscar als beste actrice wel mogen winnen.” Dacht ze gruwend.

Omdat Marcello niets vond duwde hij haar hardhandig van zich af waarbij ze heel hard op de grond terecht kwam.

Grommend liep hij van haar weg en trok diverse andere personen van hun plek af en eiste dat zij het hele huis gingen afzoeken naar het pistool.

Johanna was op haar stuitje gevallen en toen ze overeind probeerde te komen, kon ze nauwelijks op haar benen staan van de pijn en viel terug op de grond.

Henk trok haar daarom omhoog en ondersteunde haar verder naar de voordeur.

Ze hoefde nu niet meer te doen alsof ze over haar toeren was want dat was ze nu echt na de pijnlijke val. De tranen liepen over haar wangen maar ze probeerde Marcello en zijn gang niet te laten merken hoe zeer ze van slag was.

Stil zat ze naast Henk in zijn auto en liet zich naar huis rijden. Af en toe keek hij opzij naar haar verbeterd gezicht maar zei verder niets en schudde alleen maar af en toe zijn hoofd.

Thuis gekomen stapte Johanna gelijk onder de douche en probeerde het gevoel van Marcello's onderzoekende handen van zich af te spoelen.

Nee, ze was gelukkig nu niet verkracht zoals toen ze jong was maar het voelde wel net zo.

Terwijl zij snel naar de douche liep, gooide Henk zijn colbertje over de stoel en liet zich zonder verder uit te kleden op haar bed vallen.

Meteen viel hij in een diepe, droomloze, slaap en snurkte alsof er hele bossen gekapt moesten worden.

Toen Johanna de kraan dicht deed en hem nog steeds hard hoorde snurken sloop ze zachtjes, met haar handdoek om haar lichaam geslagen, op haar tenen de badkamer uit. Ze sloop naar de stoel waar Henk zijn jasje overheen hing.